

ДАНИ ЈРТ: ПРОГРАМ
ТЕЛЕВИЗИЈЕ НОВИ
САД

ЉУДИ СА МАРТИНЕ

Колико знамо други пројекат за такмичење југословенских телевизија потписан руком Желимира Жилника је и последњи у овој прилици. Хтели не хтели мораћемо да упоредимо прексиноћне „Посрнуле овчице“ и емисију „Београде, добро јутро“, емитовану прошлог уторка.

Жилникова опсесија еколошким и духовним загађењем у „Овчицама“ је била вођена много сигурнијом и мудријом руком него у „Београду“. Поступак повезивања на изглед недодирљивих и различитих целина у једну, често коришћен у литератури, на филму и телевизији има једну озбиљну ману. Редитељ мора да се потруди да му гледаоци не напусте салу, јер тек поента даје алиби претходно неповезаним сликама. А ко ће још да чека поенту гледајући телевизију — медијум брзе информације, брзе мисли и емоционалности паљене кратким фитиљом. Жилник, наравно није осећао потребу да мења гледалиште, али је одбио да промени и себе. Да не би било компромиса урађено је једино могуће. Апсолутни маргиналци и по судбини и по духовном својству били су довољно атрактивни, а прича довољно кратка да може да задржи гледаоца. И поред свега метафора о инсектима, људима и овцама имала је превише уопштен смисао, тако да је истинска унутарња драма изгубила снагу.

Програми Телевизије Нови Сад имали су једну заједничку особину. Сви су били по структури мозаични, па чак и добри стари „Фазони и форе“. Љубивоја Ршумовића. Иако се радило о такозваној емисији за децу мало је фалило па да буде и за одрасле. Ршум је још једном доказао да је аутор за све генерације.

Маргиналци су хрупили и у мозаик „Лабораторије звука“. Један од браће Вранешевих. Младен био је и редитељ, а цео пројекат је имао онај ужасно озбиљан печат — мултимедијалног истраживања. На жалост, једно је истраживање, а друго су резултати. Двоструке експозиције, пребрзо монтиране секвенце и кадрови, убацивање већ познатих ликова вероватно је било згодна забава за Вранешевића, али напорна дисциплина за гледаоца. Једноставно речено музика „Лабораторије“, па и њене идеје морале су да имају бољег реализатора.

Сву потребну професионалну озбиљност имала је спољнополитичка емисија о Бејруту. Ласла Тота. Наш репортер у „врућем“ граду бавио се политиком свакодневнице и свакодневицом политике доносећи нам оно што је поред еуровизијских прилога увек потребно нашој телевизији.

„Сан о белини“, такође прича о судбини маргиналца, имала је укус отужности, а „Поетски театар“ био је недорађен поетско-визуелан доживљај.

Програм новосадске телевизије имао је и поред мана још једну заједничку особину. Гледаоци нису остали равнодушни, што значи да су идеје биле боље од реализације. В. Лазаревић